

πιστῶν βιογραφικῶν σημειώσεων, μᾶς ὀδήγησε στὸ περιβάλλον ὅπου ἔζησε καὶ μᾶς ἀνάλυσε τὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ. Καὶ μολονότι θᾶθελα νᾶβλεπα τὸ νέο κριτικὸ νᾶ ἐπιμένει πολὺ περισσότερο στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἔργου τοῦ ποιητῆ, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθηκεν ἀπὸ καθαρώτερη ἐπίδραση, — μιλῶ γιὰ τοὺς «Βαρβάρους τοῦ Στίχου» — δὲν πειράζει. Ἡ μελέτη του θὰ εἶνε γιὰ πολὺν καιρὸ, ἢ πῶς τελειωτικὴ ἀπὸ ὅλες ὅσες ἐγράφηκαν ὡς τὰ τώρα γιὰ τὸν καημένο τὸ Στέφανο καὶ θᾶχει πάντα στὸ ἐνεργητικὸ του, θὰ εἶνε πρὸς τιμὴ του, πῶς ἀσχολήθηκε μ' ἕναν ἀληθινὸ ποιητῆ, ποῦ οἱ ὁπαδοὶ τῆς μόδας εἶχαν περιφρονήσει καὶ παρασιωπήσει.

Ἄλλὰ, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα τοῦ κ. Σπαταλά, εἶνε ἀπελπιστικὰ ἀκαλλιούστη. Γιὰ ἕναν ποῦ διαβάσει καὶ μεταφράσει Πετράρχη καὶ Φώσκολο, αὐτὸ δὲν ταιριάζει καθόλου. Ἐκεῖνα του τὰ ἀδικαιολόγητα ἔφτασαν (ἔφτασαν) λυπιέται (λυπᾶται) θιαμαστής (θαυμαστής) καὶ τόσα ἄλλα παρόμοια καὶ χειρότερα συκοφαντοῦν τὴν ὡραίαν Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Αὐτὰ πᾶ δὲν εἶνε «οὔτε τῶν χρυσικῶν οὔτε τῆς ντουλάπας τῆς γαργιάς του» εἶνε τοῦ δασκάλου του Θεοτόκη, καὶ δὲν κάνουν οὔτε τὴν ἐντύπωση τοῦ Ξαφνικοῦ.

48

Ἐδιάβασα μεγάλο τόμο, ἀπὸ τριακόσιες σελίδες καὶ ἀφοῦ τὸν ἔκλεισα ἄρχισε νᾶ μικραίνει, νᾶ μικραίνει στὸ νοῦ μου, ὡς ποῦ ἔγινε μιὰ σελίδα. Ἐδιάβασα καὶ ἕναν ἄλλο μικρόν, ὀλιγοσέλιδον, καὶ ἀφοῦ τὸν ἔκλεισα, ἄρχισε νᾶ μεγαλώνει, νᾶ μεγαλώνει στὸ νοῦ μου ὡς ποῦ ἔγινε τόμος μὲ σελίδες ἀμέτρητες.

49

Ἄπ' τὸν καιρὸ, ποῦ οἱ Γερμανοὶ εἶδαν πῶς καὶ οἱ ἄλλοι μποροῦν νᾶ γίνουν ὑπεράνθρωποι, μὲ τὴν ἴδια καὶ μεγαλειότερη μάλιστα εὐκολία, ἄρχισαν νᾶ καταλαβαίνουν πῶς ὁ Θεὸς τῶν τοῦς ἐκοροῦιδεψεν.

50

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ ὅλοι ἐβάλθηκαν νᾶ γίνουν ὑπεράνθρωποι, ὁ ἄνθρωπος ἐπῆρε τὴν παλιά του ἀξία.

51

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἐπλήθυναν οἱ ὑπεράνθρωποι στὴ γῆ, ἐκατάντησαν καὶ αὐτοὶ ἀγελοῦσα.

52

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ ὅλοι ἔγιναν ὁπαδοὶ καὶ κακοὶ κοπίστες τοῦ Νίτσε, ὁ ἀληθινὸς ποιητῆς ἐνοσταλήθη.

(1916 - 1918)

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΑΠΟ "ΤΑ ΡΟΥΜΠΑΓΙΑ"

ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

Κάτου ἀπὸ δέντρο μὲ γλυκὸ ψωμάκι, μὲ παλιὸ κρασί,
μὲ κάποιον ἀγαπημένο μου βιβλίο καὶ μ' ἑσένα
νᾶ τραγουδᾷς στὸ πλάϊ μου μὲ τὴν ὡραία σου φωνή,
ἡ ἐρημιὰ παράδεισο σωστή θᾶνε γιὰ μένα.

Τὸ μέσα, τὸ ἔξω, ἀλλοίμονο, τὰ ὕψη καὶ τὰ κάτω,
ὅλα παιχίδι μαγικοῦ δὲν εἶνε φαναριοῦ;
Ὁ ἥλιος εἶνε τὸ κερὶ καὶ ἐμεῖς ὀλόγυρά του
ὡσάν σκιὰς γυρίζουμε ὄνειρου θλιβεροῦ.